

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Billedhuggeren

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Billedhuggeren", i Goldschmidt, M. A.: *M. Goldschmidts Poetiske Skrifter*, udg. af A. Goldschmidt, 1896-98, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt11tom-shoot-workid55113/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: M. Goldschmidts Poetiske Skrifter

V.

Billedhuggeren.

Paa et smukt Landsted i Nærheden af Lissabon boede et Par unge Folk. De levede kjærlig sammen, men meget ensomt; thi Manden var overordenlig skinsyg. Han kunde sige sig selv, at det var uden Grund, men formaaede ikke at bekæmpe den Blanding af Smerte, Vrede og Angst, som opkom i hans Sind, naar en anden Mand saa paa hans Hustru, og da hun var af et blidt Gemyt, fandt hun sig for hans Skyld i at leve afsondret fra Verden.

Den Eneste, der kom i deres Hus, var en ganske ung Billedhugger, en Barndomsven af Don Camillo — saaledes hed Ægtemanden. Han var paa en Maade Postbud imellem dem og Verden, bragte dem alt Nyt, men med Livlighed og Glæde, saa at Huset ligesom blev lysere, naar han saas komme.

En Dag bragte han en Nyhed, der vedkom ham selv: Han havde ved Akademiet vundet den første Pris, han var paa Veje til at blive en berømt Mand. Men i Maaden, hvorpaa han fortalte det, eller rettere: i det Blik, hvormed han saa paa Donna Antonia, forraadte han, at det var for hendes Skyld han havde stræbt, af hende han havde suget Begejstring.

Don Camillo bemærkede ikke dette hastige, lidenskabelige, hengivelsesfulde Blik; men ved at møde det blev Donna Antonia tilmode, som om hele hendes hidtidige Liv havde været en Drøm eller en Fejltagelse, som om hun aldrig havde elsket nogen Anden end den unge Billedhugger.

Hun forudsaa, hvilken forfærdelig Ulykke der vilde afstedkommes, hvis hendes Ægtefælle nogensinde opdagede Sandheden, og skjønt den voldsomt oplussende Kjærlighed kunde have bragt Sydlænderinden til at trodse sin Mand og den hele Verden, indsaa hun dog ogsaa, at hun for Billedhuggeren ikkun kunde blive en kort Henrykkelse og derpaa en Byrde eller Forbandedelse; thi han var yngre end hun, og han burde, mente hun, være fri og glad for at følge sin store Bane ud i Livet.

Den heftige Kamp, hvori hun kom med sig selv, og den store Lidelse, som fulgte af, at hendes Forstand stræbte at holde Tøjlerne, kastede hende paa Sygelejet, og selve den Omhyggelighed, hvormed hendes Ægtefælle plejede hende, for-

øgede hendes Mismod og Lidelse, saa at hun bukkede under for Sygdommen og døde.

Da den første Sorg havde sat sig, gav Don Camillo sig til at undersøge hendes Gjemmer; thi han var skinsyg endnu efter hendes Død og kunde ikke komme af med den Tanke, at hun havde baaret paa en Hemmelighed, der var krænkende for ham. Men han fandt Intet, der bestyrkede hans Mistanke.

Derpaa henvendte han sig til Billedhuggeren og bad ham, efter Erindringen udhugge en Marmorstatue af Donna Antonia.

Dertil var Kunstneren strax villig, og efter nogen Tids Forløb stod Statuen færdig i hans Atelier.

Da Don Camillo saa den staa der, med et Smil og et Udtryk, som om den levede, vendte han sig mod Billedhuggeren og skreg: »Du har elsket hende!»

»Stille!» sagde Billedhuggeren og tvang ham tilside.

»Og hun har elsket Dig! Jeg kan se det!» raabte Don Camillo ude af sig selv.

Billedhuggeren sprang imod ham med Udraabet: »Har hun? . . . Saa bliver jeg endnu en stor Mand!» — og sank i det Samme død til Jorden, truffen i Hjertet af Don Camillos Dolk.